

čamo njegov spisek, ki nas tako vroče opominja: Delajmo vsi v to, da odstranimo družbine grehe, popravimo celoto in s tem zboljšamo tudi posameznike. Uničujmo narodove grehe — le tako zagotovimo svojemu narodu trajno in srečno življenje!

(Konec.)

Ruska književnost.

(Priobčil V. Bučar.)

Bibliografičeskij ukazatel slavjanskih literatur se bo imenoval mesečnik, katerega namerja izdavat A. A. Borzenko, ud „slavjanskega blagotvoriteljnega društva“ in bivši profesor v Odesi. Predlagal je v seji odeskega „slavjanskega blagotvoriteljnega društva“, da se za spoznavanje književnih in znanstvenih del modérnih slovanskih pisateljev osnuje tak list. Predlog Borzenkov je bil sprejet. Da bo pa list popoln in dovršen, vabi g. Borzenko vse slovanske pisatelje, da mu pošljejo po jeden izvod svojih del. Torej je vsakemu posameznemu slovanskemu narodu na tem, da njegovi pisatelji pošljejo svoje spise temu listu; tako se bodo seznanili slovanski narodi med seboj in se vnelali za dušno napredovanje. Vse poslane knjige pridejo v javno knjižnico v Odesi, oddel Borzenko. Vse publikacije naj se pošljejo generalnemu francoskemu konzulu v Odeso, kateri je dobrotno prevzel nalogo posredovanja.

Istoria novejšej ruskoj literatury 1848—1892. A. M. Skabičevskago. — Prvi natisek tega res izvrstnega dela je povsem pošel v enem letu. Kritika je res pokazala nekatere pogrške in nedostatke, pa pisatelj je vse to lepo sprejel in porabil, pripravljajoč drugi natisek tega dela. Razkazuje se nam tukaj zgodovina ruske književnosti od Gogolja do naših časov. Ker je ta knjiga lepo pisana, za-

nimala bo vsakega prijatelja ruskega slovstva. Cena je pa tudi nizka, namreč dva rublja.

Sočinenija Imperatricy Ekateriny II. Redakcija i primječaniya V. T. Solnceva. — Sočinenija so izšla kot priloga žurnala „Sjever“. V predgovoru je na kratkem orisana slovstvena delavnost Katarine II. Ta izdaja se odlikuje od drugih s tem, da je tekst popolno popravljen. Na začetku je priložen portret Katarine II., vrezan l. 1775.

Znani Vas. I. Nemirovič-Dančenko je izdal roman **Po zakonu.**

Dramatičeskija sočinenija Grigor. Kvitky. Lani je poteklo petdeset let od smrti Kvitke; po ruskem tiskovnem zakonu smé čez petdeset let po smrti pisateljevi vsakdo izdavat njegov dela. Zato so zopet izdali dela Kvitke, katera tudi dandanes niso še nič izgubila svojega pomena. Maloruski gledališki repertoire je še dosti neznaten, zato igrajo njegove komedije še vedno z uspehom. Izdajatelj je izdal ta zvezek v maloruskem jeziku. Slabeje je pisal Kvitka v velikoruskem jeziku; pa tudi ta njegova dela se morda izdadó, kakor še njegove po-vesti, katere so nekđaj jako radi brali.

Smolenski etnografičeskij sbornik. So-stavil V. N. Dobrovol'skij. S. Peterburg 1894.

Drugi del obširnega dela Dobrovol'skega obsega: 1. pesmi ob krstu otrók, 2. pesmi ženitninske, 3. žalostinke ob odhodu neveste od domače hiše, pa ženitninske navade. Za tem so pogrebni obredi, običaji, mišljenje o življenju po smrti, stanje gospodarja in gospodinje v družini. Vseh pesmij je zbranih nad 700, a pred vsako je kratko povedana vsebina. Največji del zbornika opeva raznotere navade. Na koncu knjige je kazalo pesmij z začetkom vsake pesmi in pa stvarno kazalo. Zbornik je izdan pod nadzorstvom sotrudnika „geografičeskoga občestva“ I. N. Polovinkina. (Konec)

Znamenitosti iz sedanjega časa.

† **Aleksander III., car ruski.** Mogočni vladar velike Rusije, Aleksander III., je umrl dné 1. listopada lanskega leta v Livadiji ob Črnem morju v 50. letu svojega življenja. Porodil se je bil dné 10. sušca l. 1845. kot drugi sin carja Aleksandra II. ter je dobil l. 1865. po smrti svojega starejšega brata Nikolaja pravico, da postane car za svojim očetom. Carjeviča so vzgajali skrbno, a začetkoma le bolj v vojaških strokah, pozneje tudi v vladarskih. Ko so dné 13. sušca leta 1881. nihilisti strašno umorili njegovega očeta, prevzel je Aleksander III. vladarstvo Rusije v svoje roke. Mnogo se je govorilo in pisalo oni čas po listih, da hoče novi car več slobode dati svojim podanikom; a to se ni uresničilo. Drug za drugim so odstopali državnikí, ki so želeli premembe, stari način vladanja se je

zopet utrdil in Pobjedonoscev, prokurator svete sinode in prijatelj trdega samovladanja, je imel vedno več veljave. Aleksander III. sam zase ni bil nasproten prostemu gibanju Rusije, a strašni nihilizem je oviral njegovo delovanje. Ti rovarji so mu bili povsodi za petami in leto za letom smo slišali o napadih in nakanah na carjevo življenje. Bog mu je sicer življenje rešil, a močno je trlo to počenjanje njegovega duha.

Aleksander III. je bil miroljuben vladar; sicer je mnogo storil, da okrepi in pomnoži svojo vojsko, vendar ni maral bojev.

V prosep trgovine in kmetijstva je ukrenil marsikaj, kar bi bilo silno koristno, a mnogo dobrih mislij je ostalo le na papirju, ker ni bilo sposobnih uradnikov, da bi bili zvršili carjeve namene.